

Sexe, dolor i dominació

Per als purs res no és impur

Malgrat el secret que envolten les pràctiques sado-masoquistes, la seua estètica i la publicitat que els ha donat el cinema fan que siguem com més va més conegudes.

És clar que en aquest món ha d'haver de tot: des del que faria una qüestió d'estat del fet d'usar el profilàctic o no, fins al que deixa escrita una carta exculpant la companya de joc si mai aquesta, en un rapte de passió criminal, l'envia a l'altre barri. Així les coses, i ja que és gairebé impossible fer recapacitar els sado-masoquistes sobre la moralitat/immoralitat del condó, no seria sobrer que els, diguem-ne, beats sexuals llegiren el llibre *Artesans de la fantasia*, del periodista francès Jean Streff, per tal de fer-se una idea d'alguna de les pràctiques *terapèutiques* dels deixebles actuals de Sanchez-Masoch. El consell és gratuït; els beneficis de tota mena que se'n poden seguir, infinits.

Per exemple, ¿és vostè manyà, fuster, sastre, electricista..., i està en l'atur? ¿No ha pensat mai, potser, que dedicant-se a fabricar objectes per a les pràctiques sado-masoquistes es podria traure un sou de collons? Doncs tot és posar-s'hi.

Recomanacions i bromes a banda, el cert és que aquesta modalitat sexual guanya adptes cada dia que passa, si hem de jutjar pels anuncis de la premsa. Un anunci, si més no, va ser allò que insertà en un diari "l'Oncle Cordill" i, catorze anys després, encara no s'ha acabat la feina. Virtuós del lligat com pocs, si hem de fer cas de les seues declaracions, les postures en què lliga les voluntàries són altament artístiques. I, perquè en quede constància gràfica, en acabat fotografia l'afortunada i endavant, que no ha estat res.

Si en una cosa coincideixen tots els implicants en el tema, és que es tracta d'un acte d'amor. Això fins i tot en el cas que les dominadores en siguem professionals i per tant es guanyen la vida imposant *deures* als seus clients. En aquest cas, les sessions solen ser d'una hora i el client té la llibertat d'exigir la dominació que més li abellesca. En

aquest aspecte, fins i tot més d'una vegada porten escrit de casa el seu guió perquè la dominadora el porte a la pràctica.

Les sessions no tenen perquè ser sempre violentes. Per exemple, una mestressa que només practica el sadisme psicològic, parisenca com és, té un client suís que acudeix expressament al seu gabinet perquè el domine només amb la mirada. Aquesta bona dona, que se sent metgessa i assistenta social a la vegada, no dubta a comparar el sado-masochisme amb la psicoanàlisi, a causa de la quantitat d'energia alliberada i del coneixement d'un mateix que procuren totes dues disciplines. Aquest és un altre dels punts en què coincideixen la major part dels entrevistats per Jean Streff.

Una altra professional que apareix al llibre és Laure, que es va casar amb un home per amor, justament després d'haver llegit *Història d'O*. Llavors el marit es va aprofitar de l'estat emocional en què l'havia deixada el llibre per fer-li tot allò que se li ocorria i més. Ella ho acceptava de grat. Fins que en una ocasió la va lliurar a un amic seu tan mala bèstia que estigué a punt de matar-la. De resultes d'aquesta experiència abandonà el paper de sotmesa i passà a ser dominadora. El seu lema és espremer al màxim els seus esclaus per passar-s'ho ella bé, però en canvi no donar-los ni el plaer més ínfim. Entre els seus clients es compten negres que gaudeixen d'allò més amb ella perquè se'ls treballen dominadores blanques, i també jueus que sol·liciten a les seues mestresses que s'abillen amb uniformes de les SS. Conscient que tots els seus clients acaben enamorant-se d'ella, no s'està de proclamar que alguns acceptarien desaparèixer de la circulació a tots el efectes amb la condició de poder acabar els seus dies servint-la com a esclaus. Heus ací un altre ingredient del joc sado-masochista: la recreació d'estatuts antiquats,

com ara aquest de l'esclavitud. Uns altres clients seus no estan per tants romanços, però, i ¡li han demanat obertament la mort!

Com a professional que és, Laure veu de seguida alguns dels inconvenients del negoci. Un d'ells és marcar la víctima amb ferro roent, amb aquest fet es contrau una obligació amb ella que no s'abandonarà fins a la mort.

Arribats a aquest punt, m'agradaria desmentir un postulat que, a causa de repetir-se incessantment, fins i tot moltes persones relativament enteses en la matèria l'accepten com a vàlid. És absolutament fals que un sàdic i un masoquista constitueixen la parella perfecta. I açò per una raó molt senzilla: el sàdic gaudeix fent mal i veient patir la víctima. Si aquesta és masoquista, però, i el càstig que li infringeix l'altre el fa guardar... ¡És molt complicat ser feliç avui dia!

Serge tenia quaranta-nou anys en el moment de fer les seues declaracions. Exercia de periodista i tenia una filla acabada de nàixer. Ell no fruïa fent mal només perquè sí, sinó perquè ho consi-

derava un acte de llibertat que li permetia arribar a tenir una relació privilegiada amb el sotmès. Així mateix ens fa saber que el gaudi no s'aconsegueix amb el càstig tan sols, sinó que comença ja amb l'amenaça, continua amb la humiliació, s'intensifica amb el judici, arriba gairebé al clímax amb l'espera de la seua aplicació i, finalment: l'apoteosi. Serge és del parer que s'ha d'evitar l'enamorament entre el dominador i l'esclau, ja que llavors les coses no solen anar gaire lluny. Contràriament, sí que considera imprescindible una compenetració total i un reconeixement recíproc dels mèrits i qualitats de cadascú.

PER ALS PURS RES NO ÉS IMPUR

Una altra regla d'or del sado-masquisme és la transgressió, no sentir cap limitació moral. Els nostres personatges necessiten que hi haja lleis, com més restrictives millor, a fi de poder-les violar del matí a la nit. Com del matí a la nit sentirem també les queixes dels dominats, que mai no se senten prou atesos

pels seus amos: la seua passió per obeir i sentir-se menyspreats i humiliats no té fre ni mesura. Valga com a mostra el passatge següent, no apte per a llepafils: un sociòleg de trenta-vuit anys, comunista-maoista i amb una bona posició social, ha exercit tant de dominador com de sotmès. En aquest últim apartat es rebaixava fins a l'extrem de caminar a quatre grapes i dur un collar de gos al coll quan anava amb la seua ama a algun cabaret o sala de festes. I, com que el que juga amb foc acaba cremant-se, hagué de suportar que un gos de debò l'enculara i tot. Acte seguit, per a més inri, l'ama li va ordenar que li la mamara, a la fera cobridora; ordre que ell no va complir. Aleshores ella el va rebutjar per sempre més. Doncs bé, l'il·lustre sociòleg en va restar molt deprimat, però no per les piudades canines, que tal vegada l'entusiasmarien i tot, sinó perquè la seua ex-senyoira no s'havia mostrat prou ferma a l'hora de fer-li executar la fel·lació nefanda que li havia manat. Tot i així reconeix que és molt més difícil ser dominador que no sotmès.

També va ser xocant el cas de Bernard,

empleat de banca, de trenta-sis anys, que es deleix perquè el lliguen i li posen cataplasmes per tot el cos. Ell creu que aquest gaudi en el patiment li ve de la infantesa, quan li aplicaren un cataplasma en l'hospital i gairebé se n'oblidaren. Temerari, la seua mania el duu fins a l'extrem de demanar, amb enganys, a la sogra que li'n pose. El complement ideal és que la noia que li'ls pose vaja amb llenceria fina només, per si el cos els demana marxa a continuació. ¡Se suposa que amb la sogra no deu arribar a tant! O potser sí.

Diversos són els graus de masoquisme, i diversos els camins pels quals s'hi aplega. Una fan d'O hi va arribar via orgia, on assistia per complaure el seu marit més que res. En una reunió d'aquelles, doncs, conegué un home de quaranta-vuit anys —la nostra protagonista en tenia trenta, llavors— que li va fer comprendre que, a ella, en realitat, li agradava ser la cosa d'algú. Tant la va convèncer que en va esdevenir l'amo absolut. La lliurava a gossos mentre estava embarassada, li pegava, li marcava els deures diaris... Però ella encara voldria

més, desitjaria un amo total que a més dels càstigs li fera dur totes les marques de la possessió: cinturó de castedat, anelles metàl·liques, divisa de pertànyer al seu ramat... Com també sospira per passar-se tot un dia lligada i que hi vagen arribant persones que se servessen del seu cos. Una altra il·lusió: ser enviada com a regal dins un paquet. Aquesta senyora sosté que si cerca constantment la seua humiliació és per tal de deslliurar-se del sentiment de culpabilitat adquirit a partir de les seues masturbacions infantils. Per cert, durant aquells actes s'excitava imaginant-se que l'obligaven a efectuar tasques molt desagradables per a ella: agranar, fregar... Als dotze anys, llegint una novel·la en què una xiqueta era raptada i sotmesa a maltractaments, va tenir un orgasme sense ni tan sols acariciar-se.

Quan la parella sado-masoquista està integrada per elements d'un mateix sexe, se sol produir l'efecte mirall: cadascú es veu reflectit en l'altre. També en aquests casos el sotmès sent la sensació de llibertat absoluta, ja que el dominador s'ha d'ocupar d'ell contínuament.

Hi ha molts masoquistes que no hi gozen, com si diguérem. Un d'ells s'hi va decidir, a la fi, i anà a una professional perquè el fuetejara. Al tercer colp de verga ja es desmaiava. ¡De l'emoció! De la mateixa manera hi ha també molts dominadors que no estan gaire convençuts de l'assumpte, però és la millor manera de tenir esclaus de franc. I s'hi poden trobar fins i tot amos jubilats, que ja han dut a la pràctica tantes fantasies que finalment se'ls ha esbravat el furor.

Per tal de concloure, podríem afirmar que, segons els mateixos interessats, el sado-masoquisme és la recerca de la possessió absoluta, de l'amor sublim. El dominador pertany amb cos i ànima al seu esclau, que per tornes donaria la vida per poder ser carn de la carn del seu amo, per estar incrustat dins el seu ventre. El mal és que la possessió total és com el bosc del màgic Merlí, el bosc de Brocéliande, que és preciós, però que com més t'hi acostes més s'allunya de tu i consegüentment no hi pots entrar mai. ¡I d'ací cent anys tots calbs!

Manuel Joan i Arinyó